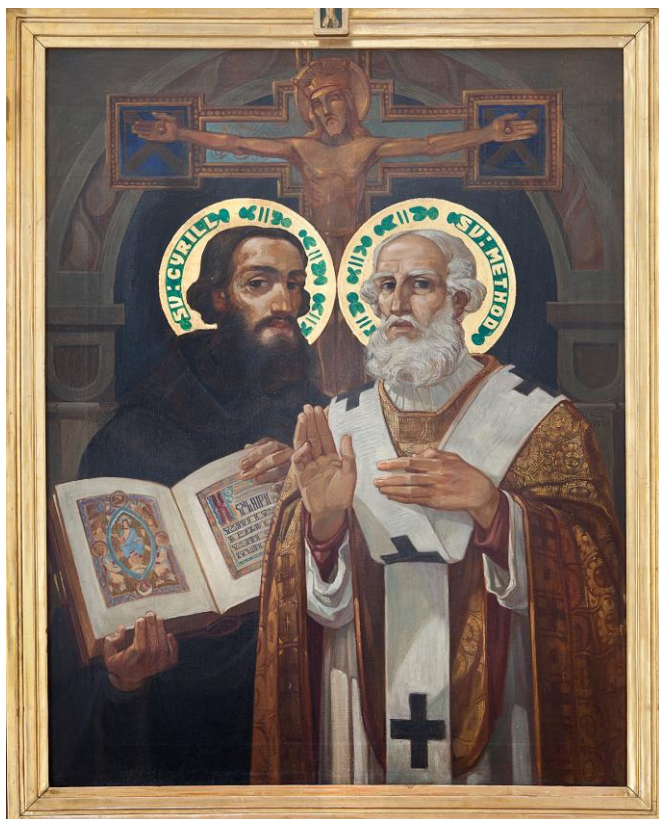

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

červenec, srpen 2017

11. ročník / 7. a 8. číslo

„Jak proroci již dříve předpověděli, Kristus přichází shromáždit národy, neboť je světlem tohoto celého světa.“

(z Proglasu sv. Cyrila)

Úryvky z českého překladu odvolání Mistra Jana Husa ke Kristu

Odvolání ke Kristu

Všemohoucí Bůh jediný v bytnosti a trojí v osobách, je první a poslední útočiště utlačovaných. On je Hospodin, který střeží pravdu na věky a zjednává právo a milosrdenství těm, jimž se děje bezpráví. Blízko je všem, kdo ho vzývají v pravdě, zajaté zbavuje pout, „uskutečňuje touhu těch, kdo se ho bojí, střeží všechny, kdo ho milují, a záhubou trestá všechny nenapravitelné hříšníky."

Hle, opíraje se o tento nejsvětější a neúčinnější příklad Vykupitelův, z těžkého útlaku, z krivého rozsudku a z předstírané klatby velekněží, zákoníků, farizeů a soudců, sedících na stoličce Mojžíšově, k Bohu se odvolávám a jemu svěřuji svou pří. V tom následuji šlépěje Spasitele Ježíše Krista, podobně jako se pokorně a prospěšně odvolali, když jim bylo bezprávně ukrivděno, svatý a veliký patriarcha cařihradský Jan Zlatoušlý od dvou koncilů biskupů a duchovenstva, a v naději blažení biskupové Ondřej, biskup Pražský, a Robert, biskup Linkolnský, od papeže k svrchovanému a nejspravedlivějšímu soudci, který se nedá zastrašit bázní, ani zvíkat přízní, ani získat darem, ani oklamat nepravdivými svědky.

Je tedy zřejmé, že jsem si nezasloužil, abych nesl potupnou známku vzdorovitého, protože jsem se nedostavil na předvolání k římské kurii nikoli z pohrdavosti, nýbrž z rozumných důvodů, jednak proto, že na cestě na mne ze všech stran číhaly nástrahy, jednak proto, že mne učinila ostražitým nebezpečí, do nichž upadli jiní, jako bylo oloupení a uvěznění mistrů Stanislava a Štěpána Pálče. Ti, chtějící uposlechnout předvolání, byli v Bologni oloupeni o peníze a jiný majetek a potupně uvěznění. Jednali s nimi jako se zločinci bez jakéhokoli předchozího výslechu. Dále také proto, že moji zástupci byli odhodláni zavázat se u římské kurie ke zkoušce ohněm s každým, kdo by se chtěl proti mně postavit jako žalující strana. Dále také proto, že mého zákonného zástupce u zmíněné kurie uvěznili, třebaže, jak soudím, neprovinil se ničím.

Stará práva zajisté, ať už jde o práva božská ve Starém a Novém zákoně, nebo o práva kanonická, všechna hájí zásadu, že soudcové se mají odebrat na místa, kde byl podle udání zločin spáchán, a tam vyšetřovat oprávněnost obvinění proti obžalovanému nebo nařčenému výslechem těch, kdo obžalovaného znají z osobního styku, kdo nejsou zaujatí odpůrci nebo nepřátelé obžalovaného či udaného člověka, nýbrž jsou čestní a nikoho nehanobí, ano horlivě milují zákon Ježíš Krista. A konečně hájí zásadu, že se pohnanému nebo obžalovanému má dostat vhodného a bezpečného přístupu k soudu a že ani soudce ani svědkové nemají být jeho osobní nepřátelé. Poněvadž tedy zřejmě chyběly tyto podmínky, potřebné k tomu, abych se mohl dostavit živ a zdráv, měl jsem právo cítit se před Bohem prosto obvinění ze zatvrzelosti a zbaven předstírané a nestoudné klatby.

Já, Jan Hus z Husince, mistr svobodných umění a hotový bakalář svatého bohosloví na vysokém učení pražské university, kněz a kazatel potvrzený při kapli zvané Betlémská, svěřuji toto své odvolání Ježíši Kristu, soudci nejspravedlivějšímu, který spolehlivě zná, obhazuje a soudí, činí zřejmou a odměňuje spravedlivou při každého člověka.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 10³⁰ – eucharistická slavnost v katedrálním chrámu sv. Vavřince

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Kříže

Kalendárium

2. července od 17:00 při bohoslužbě v rotundě Nalezení sv. Kříže přijme svátost křtu a biřmování bratr Adam. Mysleme na něho v modlitbách!

Událo se

4. června od 17:00 v rotundě Nalezení sv. Kříže jsme společně oslavilo slavnost Soslání Ducha svatého. Po bohoslužbě samozřejmě následovalo farní kafe, kde jsme společně strávili ještě chvíli příjemným povídáním.

11. června od 17:00 v rotundě Nalezení sv. Kříže jsme společně oslavili neděli Nejsvětější Trojice. Po bohoslužbě jsme opět zašli ještě na pár slov a dobrou kávu do našeho Communia.

16. června od 17:00 v rotundě Nalezení sv. Kříže společně slavili slavnost Den díků za eucharistii a nechybělo ani naše oblíbené farní kafe po bohoslužbě v Communiu.

Narozeniny v červenci a srpnu slaví:

Marek Bárta, Martin František Doubek, Jiří Fleischer, PharmDr. Marcela Freiová,
Marie Grafová, ThMgr Dušan Hejbal, Kateřina Hubená, Pavel Huml,
Julie Jägerová, Michaela Kabrnová, Petr Kamínek, Bc. Vojtěch Kaplan,
Vít Koniuk, Mgr. Kateřina Kotoučová, Hana Kuhnová, Ondřej Lavička,
Jan Lipavský, ThDr. Monika Mádlová, Jonáš Merhaut, Pavla Merhautová,
Albert Nakladov, Magdalena Dorothea Nevyhoštěná, Mgr. Jindřiška Nevyjelová,
Michal František Novák, Taťána Nováková, Markéta Novotná,
Martin Petr Oudrán, Ivana Peterková, Jaromír Plavec, Tomáš Pletka,
Jiří Ransdorf, Patrik Rymeš, Marta Sluková, Jiří Antonín Souček,
Veronika Součková, Katarína Straková, Helana Maria Šeráková,
MUDr. Radim Šrám, Petra Šťovičková, Jiří Šulc, Ivana Taičová, Prokop Tomka,
Mgr. Petr Tvrdék, ThD., Anna Velebová, Jaromír Vikukel, Simona Vojancová,
Eva Volková, Helena Všečeková.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

2. 7. – 13. neděle v mezidobí

Gn 22,1-14 Jr 28,5-9

Ž 13 (Ž 89)

Ř 6,12-23

Mt 10,40-42

V kritické chvíli Boží hlas zastaví ruku s obětním nožem. Bůh nechce lidské oběti. Bůh není jako bůžkové Kenaánu. Ale Abrahám obstál. Bůh ušetřil jeho syna, ale jednou vlastního Syna Ježíše neušetří. A jeho oběť přemáhá náš hřích. Už není třeba žádných obětí. A v době, kdy se lidé domnívají, že není třeba Bohu nic obětovat a že Bůh nemá právo nic žádat, se ukazuje, že náš čas vůbec není humánnější, že lidé nicotným zájmům, malým cílům a lidským organizacím obětují mnohem víc, než Bůh po komkoli jen v náznaku žádal.

5. 7. – Svátek sv. Cyrila a Metoděje

Iz 61,1-3a

Ž 117

(2K 4,1-2.5-7)

L 10,1-9

„Slyšte, všichni lidé slovanští, slyšte slovo, od Boha přišlo, slovo, které krmí lidské duše, slovo, které sílí srdce i rozum, slovo, které vede k poznání Boha“ - to jsou slova Předzpěvu k evangeliím, který napsal sv. Cyril.

Slovanští apoštolové Cyril a Metoděj se řadí mezi největší postavy křesťanských dějin. Přiblížili rodině slovanských národů Kristovu zvěst. Stali se skutečně otci naší víry tím, že našim předkům srozumitelnou řečí zvěstovali Kristovo slovo o Bohu i o nás. Apoštolské dílo, do kterého Cyril vložil sílu svého geniálního ducha a Metoděj lásku svého velikého srdce, zůstane největším okamžikem našich dějin. Jím byl položen základ nejen našeho křesťanství, ale i celé naší kultury a národní svébytnosti. Cyril a Metoděj se dokázali vzdát vznešených úřadů ve své vlasti a uchýlit se do ústraní Olympu, aby zde uzrál jejich apoštolát. Odtud odcházejí do cizího, pohanského prostředí, aby ho proměnili v duchu evangelia.

6. 7. – Svátek Mistra Jana Husa a Jeronýma Pražského

Mdr 3,1-9 (Iz 59,4.7-10.14-17.20)

Ž 31

(2Tm 2,8-13;3,10-12)

J 15,20-21;16,1-4a

Ve Výkladu víry píše Jan Hus o pravdě jako o síle, která člověka dokáže osvobodit. Křesťan je bojovníkem za pravdu. To není intelektuální blaf o tom, co by kdyby, ale to je morální zaujetí. Podle Husova chápání morálky není pravda a její obrana věcí soukromou, ale vždycky jde o společenský a eklesiální čin. Mluvit pravdu nebo lhát není bez důsledků pro církev a celou společnost. Proto Hus nemohl hledat kompromis, proto zemřel. Jeho snaha o církev jako společenství bratří a sester v pravdivosti víry narazila u tehdejších mocných, kteří proti němu neměli argumenty. Proto byla zvolena cesta donašečů a falešných obvinění. Jeho soudci z Kostnice byli, jak už to bývá, většími kacíři než on. Oč mu v jeho pravdě šlo v tom konfliktu na život a na smrt? Hus usiloval o opravdovou církev. Toužil po ní a místo toho viděl jen karikaturu. A proto volal po nápravě. A jestliže pro něj pravda = Kristus a Kristus = kříž, pak nemohl jinak.

9. 7. - 14. neděle v mezidobí

Gn 24,34-38. 42-49.58-67 (Za 9,9-12)

Ž 45

Ř 7,15-25a

Mt 11,16-19.25-30

Ježíšova výzva k nesení jeho jha, které netíží, je výzvou k Božímu řádu v mém životě - k tomu, že to ve svém životě mám srovnané podle jeho měřítek, že vím, jaké je pořadí hodnot - a ten řád začíná v tichém a pokorném srdci. To je lék na dobu, která je poznamenána naším překotným myšlením a konáním, depresi a neschopností s tím něco udělat. Je to lék na naše zklamání z lidí, kteří dokážou jen brát s neúprosnou samozřejmostí, vidět jen sebe, na nicotnou hloupost, kvůli níž se rítí věci, které stály tolik úsilí. Ta slova nepatří těm, kteří se hrouť jen proto, že je to pohodlnější. Najít řešení ze svých životních těžkostí mohou jen ve světle Božího slova, v návratu ke Kristu, k životu z Ducha. A on nás přijímá, a přijímá nás právě takové, jací jsme, a nabízí nám odpočinutí.

16. 7. – 15. neděle v mezidobí

Gn 25,19-34 (Iz 55,10-13)

Ž 119 (Ž 65)

Ř 8,1-11

Mt 13,1-9.18-23

Fascinuje mě trpělivost rozsévače. Kolik zbytečných slov, semínek, kolik zbytečné práce? A ten rozsévač rozsévá dál. To je naše obrovská naděje. On bude jednou sklízet, on je pánem žně.

Žijeme ve světě výrobků. A výrobek musí být k dispozici hned, jak ho koupím a hned musí dávat užitek. Je třeba pochopit svět rostlin. Boží věci se podobají rostlinám. Potřebují čas k růstu. A my se nesmíme hroutit z toho, že jsme jen pomocníky rozsévače, a jiní pomocníci budou pomáhat sklízet. Naučit se Boží velkorysosti - On ví předem, že mnohé přijde nazmar, on malicherně nepočítá zrníčka.

Evangelium není výrobek. Je to semeno, které do nás Bůh seje.

22. 7. – Svátek sv. Marie z Magdaly

Pís 3,1-4a

Ž 63

(2K 5,14-17)

J 20,1.11-18

Hrob je prázdný a Magdaléna pláče. To není pláč opuštěné milenky, tady pláče žena, které někdo vzal ještě i tu poslední šanci rozloučit se, psychologickou tečku za smrtí. „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili“. Evangelium se nezmiňuje o tom, že by plakala pod křížem nebo při Ježíšově pohřbu, ale teď se to všechno provalilo – ten smutek a bezmoc. Jak žít bez Ježíše. Bez toho, který ji úplně převrátil svět. Vždyť díky němu má naději pro jiné království. A skrze to království Boží poměřovat i věci zde ve světě. Jaké to ale bude bez jeho přítomnosti? To není malá víra, to je zraněné lidské srdce. Učedníci už všechno vzdali, už nikoho nehledají. Marie je naopak příkladem, protože svého Pána hledá. Neví jak ani kde, ale nevzdává to. Stačí hledat Krista a on nás osloví sám.

23. 7. – 16. neděle v mezidobí

Gn 28,10-19a (Iz 44,6-8)

Ž 139 (Ž 86)

Ř 8,12-25

Mt 13,24-30.36-43

Stvořil Bůh svět opravdu dobře? Stvořil jej opravdu Bůh? Má smysl se tu o něco pokoušet? Je přece tak nesnadné oddělit zrna od plev. Hledáme-li svou roli v příběhu dnešního evangelia, najdeme ji v té hospodářově chase, která chce něco dělat, něco, co má smysl. Proto se ptá – možná naivněji než my, protože ona ještě má naději, že by se jí oddělení plev mohlo podařit. My už víme, že to nejde, v tom jsme na tom lépe – a huř. Takže jestli chtěla ta chasa něco dělat, vzít za to – může stejně. Práce zbylo dost, proti plevelu lze bojovat u sebe i kolem sebe, i když jej nikdo nevymýtí úplně.

30. 7. – 17. neděle v mezidobí

Gn 29,15-28 (1Kr 3,5-12)

Ž 128 (Ž 105)

Ř 8,26-39

Mt 13,31-33.44-52

Poklad, nalezený v poli, nádherná perla, která je objevena mezi tisíci dalšími nějakým sběratelem. Hledání a nalézání. Hledáme v životě štěstí, toužíme po něčem, co by nám dodalo radost, hodnotu. Toužíme po nalezení toho pravého, co by do života vneslo světlo, naději. Hledáme: ve druhých lidech - ve vztazích, hledáme také v sobě, v Bohu, hledáme v tom, co děláme a pro koho to děláme.

Ježíš mluví o Božím království - které se může stát odpovědí na to naše hledání. Království Boží - zvláštní skutečnost, kde člověk nachází své dobré místo v Božím světě - kde zažívá plnost života. V jiných podobstvích Ježíš ukazuje, co to je království Boží, v tom dnešním mluví o tom, jak se Boží království nalézá, jak vstupuje do našich životů.

6. 8. – 18. neděle v mezidobí

Ex 24,12-18 (Da 7,9-10.13-14)

Ž 97

2P1,16-21

Mt 17,1-9

Při té akci, při níž jde nejen o nasycení těch hladových lidí, ale i o to, aby poznali, že Ježíš je Mesiáš, on udělá ještě jednu zajímavou věc. Poručí, aby si lidé sedli a potom jedná on. Modlí se a rozdává - a na všechny se dostane. Takže chceli někdo od Boha něco dostat, musí se opravdu postavit do pozice přijímajícího. Musí něco očekávat, i kdyby mu všichni praktici života říkali, že nemá očekávat nic a že si má všechno dělat sám.

Nezažili jsme to už někdy? Nevšimli jsme si, že až ve chvíli, kdy jsme zanechali horečného úsilí, kdy jsme si přestali dělat nebetyčné a zbytečné starosti, kdy jsme se prostě zastavili a s důvěrou pohlédli k Bohu, Bůh začal jednat? To není cesta lenosti. To je cesta důvěry, která ví, že má co očekávat. A na této cestě je člověk ochoten a schopen přijímat jeho dary jako jeho dary a ne jako odměnu za své vynikající výkony.

10. 8. – Svátek sv. Vavřince

Zj 12,10-12a (Mdr 3,1-9)

Ž 112

(2 K 9,6-10)

J 15,18-21 (J 12,24-26)

Vavřinec byl mladý člověk a to, do čeho se hnál, nebyl úspěch, kariéra a spokojenost, ale riziko, ztráta svobody a nakonec podle lidských měřítek zbytečná smrt. Ještě mu nebylo ani 20, když se roku 257 stal jedním ze 7 římských jáhnů. Měl na starost chudé, nemocné a postižené, a proto měl k dispozici církevní pokladnu. Rok poté, v době pronásledování křesťanů za císaře Valeriána, byl umučen na rozpáleném roštu.

Ježíš nás učí, jak je možné milovat až do krajnosti, odpoutat se od zájmu jen o sebe, zapomenout na sebe, ztratit se v té lásce a službě. Ježíšovský způsob života - to je jádro dnešního zvěstování slova.

Ježíš nestojí o obdivovatele a nezávislým pozorovatelům nemůže nic dát. Chce mít ze všech lidí své následovníky. On je totiž cesta, po které se musí jít, ve třetím století stejně jako v 21. Kdo se na tuto cestu dívá pouze z okna, nepozná její cíl. Ale kdo na ni vykročí, o tom platí zaslíbení: „Kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce“.

13. 8. – 19. neděle v mezidobí

Gn 37,1-4.12-28 (1Kr 19,9-18)

Ž 105 (Ž 85)

Ř 10,5-15

Mt 14,22-33

Apoštol Pavel v listě Římanům srovnává evangelicky spravedlnost ze zákona a spravedlnost z víry. Ten zákon klade člověku podmínky: napřed musíš splnit předpisy a to ti zajistí život. To není špatné, je to přehledné a svoje nároky na spásu si můžeme sečíst a podtrhnout - jenže to je falešné, nejde to, nefunguje to. Spravedlnost, která přichází v Ježíši Kristu a kterou přijímáme vírou, neklade předběžné podmínky, není třeba se vznášet do nebe ani sestupovat do hlubin protože spravedlnost z víry začíná tím, co Kristus vykonal pro nás. On sestoupil, abych já mohl vystoupit. On zemřel, abych já mohl žít. Tuhle spásu si nekoupím, ale mohu ji jen nezaslouženě dostat, je laciná ale jen napohled, ale je jistá a Bůh zůstává svobodný.

15. 8. – Slavnost Zesnutí Panny Marie

Zj 21,1-5a

Ž 45

1K 15,54-57

L 1,39-56

Svátek Mariiny smrti není svátek smutku z konce lidského života, ale svátek radosti z jeho naplnění v Boží náručí. A k tomu opravd není třeba pohádkového oparu tělesného nanebevzetí. Jsme v rukou Božích a nepřestáváme v nich být ani ve smrti, nepřestáváme v nich být nikdy. Nové nebe a nová země se týká každého z nás, kdo podobně jako Maria vykročil cestou víry, která je cestou rizika a přesto má v sobě jistotu v cíli, jímž je Bůh sám. Svátek Mariiny smrti je svátek našich vlastních perspektiv, které cítíme i v našich trápeních a v šedi našeho života. Pomíjivé obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost.

20. 8. – 20. neděle v mezidobí

Gn 45,1-15 (Iz 56,1.6-8)

Ž 133 (Ž 67 Ž 105)

Ř 11,1-2a.29-32

Mt 15,(10-20)21-28

Víra kananejské ženy je výzvou k bezvýhradné víře v Mesiáše - osvoboditele. To není víra v neuvěřitelné věci. Osvobození od zla je něco, co velmi civilně a reálně patří do našeho života.

Ježíš nevidí svoji roli v tom, že se musí odstranit každá bolest, každá obtíž. Spása jistě zahrnuje v konečném stadiu setřít každou slzu. Ale k tomu patří i to, že tu slzu musí utřít právě Boží ruka. Když budou slepí vidět a hluchí slyšet, přišlo boží království. Spása však se děje tam, kde i celá minulost člověka dostala nakonec žádoucí smysl, a to díky Bohu, kterému se naučil hříšný člověk porozumět právě změnou smýšlení. Netřeba k tomu morbidně glorifikovat utrpení, ale právě prožitek bolesti mívá na člověka dobrý vliv, aby opustil příliš jednoduché stereotypy a změnil smýšlení.

24. 8. – Svátek sv. Bartoloměje

Zj 21,9b-14

Ž 145

J 1,45-51

Natanael Bar Tolomaj - syn Tolomajův – Bartoloměj pocházel z Káně Galilejské. A vůbec to s ním nešlo hladce. Měl své představy o Mesiáši - jako každý správný konvertita má především své představy - a Ježíš z Nazareta se mu do nich nějak nevešel. Co také dobrého může pocházet z takové díry jako Nazaret? A nakonec jde a přesvědčí se. Ježíš ho dostal především větou: "To je pravý Izraelita, v němž není lsti" a pak mu podává drobný důkaz své schopnosti vidět víc. Ježíšův zápas o něj patří k nejhezčím minipříběhům evangelia. Ukazuje, jak na nás Ježíš s láskou myslí, jak s námi už předem počítá, když my se ještě plácáme bůhví kde a jak o nás ví víc než my sami o sobě. Taky si Krista chceme někdy zmapovat a dostat ho do svých představ a plánů, ale on nám je od základu mění.

27. 8. – 21. neděle v mezidobí

Ex 1,8-2,10 (Iz 51,1-6)

Ž 124(Ž 138)

Ř 12,1-8

Mt 16,13-20

Zdá se, že lidem tehdy i dnes nedělá potíže ani tak víra v Boha jako spíš v Ježíše Krista. On sám to svým učedníkům vůbec neulehčoval. Svě tajemství tajil a okolí nechával dohadům. Ani jednou se sám neoznačil za Božího syna. Vyznání o tom, že je Boží Syn, vlastně poprvé zaznělo z úst, jimiž mluvil ďábel v synagóze v Kafarnaum. A proto ani nechtěl, aby o tom mluvili, nikdo by to nepochopil. Ani Petr, který dal tak geniální odpověď na Ježíšovu otázku to vlastně nechápal.

Je zajímavé, jak apoštolové dovedli vyznávat Ježíšovo božství, ale ve skutečnosti s ním neuměli žít. I přes to své nádherné vyznání se Petr stejně dál pohybuje jen v prostoru toho, co je lidské. Přesto anebo právě proto byl vyvolen. Petr se nestal prvním ministrem Ježíšova vládního kabinetu, nestal se knížetem, nestal se hlavou státu, ale skálou. Stal se pro druhé tím, co se jemu samotnému nedostávalo a co našel v Ježíšovi. Skálou, o kterou se dá opřít, po které se šlape a která je přes všechnu lidskou nestálost a nespolehlivost pevná a jistá.

Farní vyúčtování za měsíc červen 2017

Příjmy:

sbírky	5 663,-
příspěvky.....	1 000,-
dar	3 000,-
CELKEM:	9 663,-

Výdaje:

Communio (nájem).....	843,-
Communio (služby).....	280,-
Telefonica O2 (telefon a internet).....	898,-
květiny	410,-
varhanní doprovod.....	3 530,-
nedoplatek elektřiny – Communio.....	28 365,-
CELKEM:	34 326,-

ROZDÍL: -24 663,-

Běžný účet k 30. 6. 2017:	1 313 934,33
Pokladna k 30. 6. 2017:	61 792,-
CELKEM:	1 375 726,33